

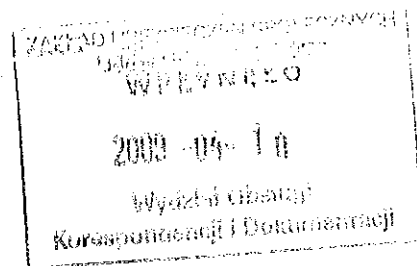
Sulechów, dnia 09 kwietnia 2009 r.

Urząd Miejski Sulechów
66-100 Sulechów
ul. Plac Ratuszowy 6

Zakład Ubezpieczeń Społecznych
Oddział w Zielonej Górze
Wydział Kontroli Płatników Składek
ul. Kupiecka 65, 65-426 Zielona Góra

Płatnik: **Urząd Miejski Sulechów**
Plac Ratuszowy 6, 66-100 Sulechów
NIP: **9730731726**
REGON: **970770770**

Nasz znak: SG.0911-11/08/09
Znak ZUS: 510000/0955/593/2008

ZASTRZEŻENIA

DO USTALEŃ PROTOKOŁU KONTROLI

Działając w imieniu Urzędu Miejskiego Sulechów, niniejszym - na zasadzie art. 91 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r., Nr 11, poz. 74 z późn. zm.) – zgłaszam zastrzeżenia do ustaleń protokołu kontroli przeprowadzonej w Urzędzie Miejskim Sulechów, w części dotyczącej prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne od:

- ekwiwalentów pieniężnych na zakup kawy lub herbaty,
- ekwiwalentów pieniężnych na zakup przyborów kancelaryjnych,
- ekwiwalentów pieniężnych na zakup odzieży i obuwia roboczego oraz pranie, konserwację i naprawę odzieży i obuwia,
- ekwiwalentów pieniężnych na pokrycie kosztów ubioru reprezentacyjnego,
- ekwiwalentów mundurowych na zakup i uzupełnienie sortów mundurowych oraz ich pranie i konserwację,
- ekwiwalentów pieniężnych na zakup środków ochrony indywidualnej.

W ocenie płatnika ustalenia protokołu kontroli, wskazujące na obowiązek dokonywania przez płatnika potrąceń z w/w ekwiwalentów i odprowadzania od nich składek na ubezpieczenia społeczne, nie znajdują podstaw w obowiązujących w tym względzie przepisach prawa, a nadto nie mają oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym przez kontrolującego w sposób całkowicie dowolny. Płatnik zgłasza w szczególności następujące zastrzeżenia:

a. w zakresie ekwiwalentów pieniężnych na zakup kawy lub herbaty:

Płatnik stanowczo kwestionuje dokonaną przez kontrolującego wykładnię przepisów art. 232 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r., Nr 21, poz. 94 z późn. zm. – dalej „k.p.”), § 112 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r., Nr 169, poz. 1650 z późn. zm.), jak również § 1 pkt 2, § 4 ust. 2 i § 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie profilaktycznych posiłków i napojów (Dz. U. Nr 60, poz. 279 z późn. zm.). Według ustaleń opinii (str. 3) „płatnik składek był zobowiązany na podstawie obowiązujących przepisów do rzeczowego wydania świadczeń w postaci napojów i posiłków, w tym także herbaty lub kawy”, a „obowiązujące w tym zakresie przepisy nie przewidują możliwości wypłaty ekwiwalentu na ich zakup.” Przytoczona argumentacja pozostaje w całkowitej sprzeczności z powołanymi wyżej przepisami.

Należy zauważyć, że art. 232 k.p. w ogóle nie znajduje zastosowania do pracowników płatnika, a to z uwagi na fakt, że dotyczy on wyłącznie pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnie uciążliwych. Z kolei § 112 Rozporządzenia z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy jednoznacznie obliguje pracodawcę do zapewnienia pracownikom wody zdatnej do picia lub innych napojów. Użycie w cytowanym rozporządzeniu pojemnego zwrotu „zapewnienia” wskazuje na dopuszczalność jego realizacji w rozmaitych formach, nie wyłączając formy pieniężnego ekwiwalentu.

Należy zauważyć, że w sposób wyraźny wyłączono dopuszczalność wypłaty pieniężnego ekwiwalentu na zakup napojów jedynie w przypadku napojów profilaktycznych dla osób zatrudnionych w warunkach szczególnie uciążliwych (§ 8 rozporządzenia z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie profilaktycznych posiłków i napojów). Prawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie wskazanego wyżej ograniczenia w odniesieniu do innych kategorii pracowników (nie istnieje odpowiednik wskazanego wyżej unormowania w rozporządzeniu z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy). Skoro wspomniane ograniczenie dotyczy wyłącznie pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnie uciążliwych, to *a contrario* należy uznać, że w przypadku pozostałych zatrudnionych dopuszczalne jest wypełnienie obowiązku z § 112 rozporządzenia z dnia 26 września 1996 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w formie ekwiwalentu pieniężnego.

Nadto płatnik wskazuje, że w Urzędzie Miejskim Sulechów obowiązywały stosowne regulacje prawne obligujące go do wypłaty przedmiotowych ekwiwalentów. Początkowo samodzielną podstawę wypłaty ekwiwalentu na zakup m.in. kawy i herbaty stanowił przepis § 5 ust. 1 pkt 12 Regulaminu Pracy z dnia 01 października 1996 r., zgodnie z którym pracodawca jest zobowiązany w szczególności wypłacać pracownikom raz na kwartał ekwiwalent pieniężny na zakup przyborów kancelaryjnych oraz kawy lub herbaty w wysokości 5% najniższego wynagrodzenia obowiązującego na koniec roku poprzedzającego rok budżetowy z tym, że pracownicy obsługi otrzymują ½ ustalonego ekwiwalentu. Powyższa regulacja uzupełniona została zarządzeniem nr 8/2001 Burmistrza Sulechowa z dnia 02 marca 2001 r. w sprawie odzieży roboczej i obuwia roboczego oraz urządzeń higienicznych i zaopatrzenia pracowników w napoje i środki ochrony osobistej.

Podkreślenia wymaga fakt, że w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 z późn. zm.) brak było podstaw do uwzględnienia wartości opisanych wyżej ekwiwalentów w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 1 pkt 6 w/w rozporządzenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie stanowią przychody w postaci świadczeń rzeczowych wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz ekwiwalenty za te świadczenia wypłacane zgodnie z przepisami wydanymi przez Radę Ministrów lub właściwego ministra. W tym miejscu wypada wspomnieć, że - w świetle

postanowień rozporządzenia z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy oraz rozporządzenia z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie profilaktycznych posiłków i napojów - wypłata ekwiwalentu pieniężnego za napoje, w tym kawę lub herbatę, jest w pełni dopuszczalna, o ile nie dotyczy osób zatrudnionych w warunkach szczególnie uciążliwych. Tym samym wartości owych ekwiwalentów nie powinno uwzględniać się w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Podkreślić należy, że płatnik nie ponosił kosztów realizacji obowiązku określonego w § 112 rozporządzenia z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie zapewnienia kawy i herbaty dla pracowników w innej formie, tj. nie dokonywał samodzielnie zakupu wymienionych produktów z przeznaczeniem dla pracowników. Ekwiwalent wypłacany był w kwotach odpowiadających normalnemu, standardowemu zużyciu wymienionych produktów żywnościowych.

W tym stanie rzeczy ustalenia protokołu kontroli we wskazanym wyżej zakresie nie znajdują oparcia w obowiązujących w tym względzie przepisach prawa i istniejących okolicznościach faktycznych.

b. w zakresie ekwiwalentów pieniężnych na zakup przyborów kancelaryjnych:

Całkowicie chybione są ustalenia protokołu kontroli dotyczące obowiązku uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ekwiwalentów na zakup materiałów biurowych.

Należy na wstępie zauważyć, że zgodnie z art. 104¹ § 1 pkt 1 k.p. regulamin pracy, określając prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników związane z porządkiem w zakładzie pracy, powinien ustalać w szczególności organizację pracy, warunki przebywania na terenie zakładu pracy w czasie pracy i po jej zakończeniu, wyposażenie pracowników w narzędzia i materiały,

a także w odzież i obuwie robocze oraz w środki ochrony indywidualnej i higieny osobistej.

W wykonaniu powyższego obowiązku płatnik zamieścił w Regulaminie Pracy z dnia 01 października 1996 r. postanowienie, zgodnie z którym pracodawca zobowiązany jest wypłacać pracownikom raz na kwartał ekwiwalent pieniężny na zakup przyborów kancelaryjnych (§ 5 ust. 1 pkt 12). Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106

z późn. zm.) w podstawie wymiaru nie uwzględnia się ekwiwalentów pieniężnych za użyte przy wykonywaniu pracy narzędzia materiały lub sprzęt będące własnością pracownika. W świetle powyższych regulacji nie ulega wątpliwości, że wyposażenie pracowników w narzędzia i materiały jest obowiązkiem pracodawcy, a jego realizacja może nastąpić również poprzez wypłatę ekwiwalentów pieniężnych.

Całkowicie nieprawidłowa jest interpretacja kontrolującego, zgodnie z którą pracownik zobowiązany jest udowodnić, że wykorzystywane przez niego materiały stanowią jego własność, w formie przedstawienia rachunków lub innych podobnych pisemnych dokumentów. W ocenie kontrolującego (str. 8) „samo oświadczenie czy zeznanie pracownika, aby mogło stanowić dowód własności materiałów czy narzędzi nie może budzić wątpliwości, a więc powinno być poparte takimi dowodami które pozwolą bez wątpienia uznać je za potwierdzające prawo własność pracownika.” Tym samym kontrolujący opowiedział się za gradacją dowodów, swoistą legalną teorią dowodową, która nie znajduje podstaw w obowiązujących w tym względzie przepisach. Wymaganie, by pracodawca potwierdzał zakup przez pracownika każdego materiału biurowego (gumka, długopis, ołówki itp.) jest całkowicie oderwane od unormowań prawnych i realiów pracy urzędu administracji publicznej. Nie ulega wątpliwości, że oświadczenia pracowników, znajdujące potwierdzenie w widocznych okolicznościach faktycznych tj. w bezspornym fakcie używania przez

nich w pracy niezbędnych materiałów biurowych stanowią wystarczające potwierdzenie dokonania przez pracownika zakupu stosownych materiałów biurowych, zwłaszcza że płatnik nie dokonywał samodzielnie tego rodzaju zakupów i nie zapewniał pracownikom tych materiałów w formie rzeczowej.

Kontrolujący położył nacisk na sformułowanie § 2 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, mówiące o ekwiwalencie za materiały stanowiące własność pracownika, „użyte” przez niego przy wykonywaniu pracy.

W ocenie płatnika kontrolujący poczynił powyższe ustalenia ograniczając się do wykładni językowej unormowania z § 2 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, podczas gdy niewątpliwie winna być zastosowana wykładnia celowościowa, uwzględniająca ekonomiczny aspekt świadczeń, o których mowa powyżej.

W świetle wykładni celowościowej nie może ulegać wątpliwości, że wyłączenie określone w § 2 ust. 1 pkt 9 w/w rozporządzenia obejmuje również przypadki wypłaty pracownikowi ekwiwalentu za materiały biurowe, w które pracownik zaopatruje się samodzielnie i wykonuje pracę własnymi narzędziami, a pracodawca nie realizuje w formie rzeczowej obowiązku dostarczenia materiałów biurowych.

Bezzasadny jest również zarzut kontrolującego, wskazujący na brak w Regulaminie Pracy obowiązującym u płatnika postanowień dotyczących sposobu ustalania i wysokości ekwiwalentu. Żaden przepis prawa nie wymaga drobiazgowego normowania w/w kwestii w regulaminie pracy. A zatem postanowienie zamieszczone w § 5 ust. 1 pkt 12 Regulaminu Pracy z dnia 01 października 1996 r. normuje przedmiotowe zagadnienie w sposób wystarczający. Ustalając wysokość ekwiwalentu (wypłacanego pracownikom łącznie z ekwiwalentem dotyczącym napojów) płatnik miał na względzie normalne, standardowe zużycie materiałów biurowych przez pracowników.

Podkreślenia wymaga fakt, że z uwagi na zasadniczo tożsamy charakter pracy osób zatrudnionych u płatnika (praca biurowa obejmująca w szczególności tworzenie dokumentacji i inne czynności urzędnicze), istniały wszelkie podstawy do wprowadzenia jednej stawki ekwiwalentu dla wszystkich pracowników (z zastrzeżeniem pracowników obsługi, dla których – z uwagi na odmienny charakter wykonywanej pracy – przewidziano ekwiwalent w niższej wysokości). Tym samym za całkowicie chybione uznać należy zarzuty kontrolującego dotyczące braku różnicowania wysokości ekwiwalentu dla poszczególnych pracowników.

Chybiona jest również argumentacja kontrolującego, według której fakt, iż pracownicy korzystali z materiałów biurowych także poza miejscem pracy, przemawia za uznaniem ekwiwalentów na ich zakup za przychód pracowników (str. 9). Istotą prawa własności przysługującego pracownikowi do jego materiałów, jest uprawnienie do swobodnego korzystania z nich. Przy czym bezsporną zasadą jest, że pracownik wykonuje pracę na rzecz pracodawcy swoimi materiałami biurowymi, za które otrzymuje rekompensatę w postaci ekwiwalentu. Bez znaczenia jest zatem, czy pracownik zabierze te materiały poza miejsce pracy, bowiem rozporządza swoją własnością.

Płatnik podkreśla, że w okresie objętym kontrolą nie dokonywał wydatków na zakup przyborów biurowych (indywidualnych), z zastrzeżeniem pewnych, ściśle określonych kategorii produktów (tonery, papier itp.), za które nie wypłacał ekwiwalentu. Płatnik nie realizował obowiązku dostarczenia pracownikom piśmienniczych materiałów biurowych w innej formie, aniżeli poprzez wypłatę na ich rzecz ekwiwalentu pieniężnego.

Płatnik wskazuje wreszcie, że bezzasadne są uwagi kontrolującego, stosownie do których argumentem przemawiającym za uznaniem przedmiotowych ekwiwalentów za przychód podlegający uwzględnieniu w podstawie wymiaru składek, jest fakt, że ich wypłata następowała bez względu na ewentualne okresy niewykonywania pracy (np. z powodu choroby). W ocenie płatnika powyższa okoliczność jest obojętna z punktu widzenia kryteriów wliczania określonych świadczeń

do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Podsumowując należy stwierdzić, że z uwagi na treść § 2 ust. 1 pkt 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ekwiwalenty na zakup materiałów kancelaryjnych (względnie użytkowanie własnych przyborów kancelaryjnych) nie podlegają uwzględnieniu w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników.

c. w zakresie ekwiwalentów pieniężnych na zakup odzieży i obuwia roboczego oraz pranie, konserwację i naprawę odzieży i obuwia, ekwiwalentów pieniężnych na pokrycie kosztów ubioru reprezentacyjnego oraz ekwiwalentów mundurowych na zakup i uzupełnienie sortów mundurowych oraz ich pranie i konserwację:

W pierwszej kolejności nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem kontrolującego, według którego wartość świadczeń rzeczowych oraz możliwość wypłaty z tego tytułu ekwiwalentów musi wynikać z przepisów bhp, aby stanowiła przychód nie stanowiący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Według ustaleń protokołu kontroli płatnik dokonywał na rzecz pracowników wypłat nazwanych ekwiwalentami za używanie odzieży roboczej „pomimo że obowiązek taki nie wynikał po jego stronie ze stosowanych, obowiązujących w tym okresie u płatnika składek przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy” (str. 9). Powyższe stwierdzenie jest całkowicie nietrafne. Należy bowiem zauważyć, że szereg unormowań obligowało płatnika do zapewnienia jego pracownikom odzieży roboczej. I tak, zgodnie z art. 104¹ § 1 pkt 1 k.p. regulamin pracy, określając prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników związane z porządkiem w zakładzie pracy, powinien ustalać w szczególności organizację pracy, warunki przebywania na terenie zakładu pracy w czasie pracy i po jej zakończeniu, wyposażenie pracowników w narzędzia i materiały, a także w odzież i obuwie robocze oraz w środki ochrony indywidualnej i higieny osobistej. Jednocześnie art. 237⁷ § 1 k.p. stanowi, że pracodawca jest obowiązany dostarczyć pracownikowi nieodpłatnie odzież i obuwie robocze, spełniające wymagania określone w Polskich Normach:

- 1) jeżeli odzież własna pracownika może ulec zniszczeniu lub znacznemu zabrudzeniu,
- 2) ze względu na wymagania technologiczne, sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy.

Z kolei § 2 powyższego artykułu stanowi, że pracodawca może ustalić stanowiska, na których dopuszcza się używanie przez pracowników, za ich zgodą, własnej odzieży i obuwia roboczego, spełniających wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy. Jednocześnie zgodnie z § 4 pracownikowi używającemu własnej odzieży i obuwia roboczego, zgodnie z § 2, pracodawca wypłaca ekwiwalent pieniężny w wysokości uwzględniającej ich aktualne ceny. Dalej art. 237⁸ § 1 k.p. stanowi, że pracodawca ustala rodzaje środków ochrony indywidualnej oraz odzieży i obuwia roboczego, których stosowanie na określonych stanowiskach jest niezbędne w związku z art. 237⁶ § 1 i art. 237⁷ § 1, oraz przewidywane okresy użytkowania odzieży i obuwia roboczego.

Z powyższych uregulowań wynika w sposób jednoznaczny dopuszczalność realizacji obowiązku zapewnienia odzieży roboczej w formie wypłaty ekwiwalentu. Powyższe unormowania uzupełnione zostały następnie zarządzeniem nr 8/2001 Burmistrza Sulechowa z dnia 02 marca 2001 r. w sprawie odzieży i obuwia roboczego oraz urządzeń higienicznych i zaopatrzenia pracowników w napoje i środki ochrony osobistej. W wymienionym zarządzeniu ustalono zakładową tabelę norm odzieży i obuwia roboczego oraz ustalono wycenę poszczególnych przedmiotów odzieży roboczej biorąc pod uwagę ich aktualne ceny. W tej sytuacji twierdzenie o braku podstaw do wypłaty pracownikom ekwiwalentów służących zapewnieniu właściwej odzieży roboczej i obuwia uznać należy za bezpodstawne.

Chybione są ustalenia protokołu kontroli, według których pracownicy, którym wypłacono kwoty nazwane „ekwiwalentami na zakup odzieży i obuwia roboczego oraz ich pranie, konserwację i naprawę”, nie dokumentowali wydatków poniesionych na ich zakup i ich używanie, a płatnik składek nie sprawdzał, czy pracownicy w ogóle dokonywali stosownych zakupów i czy używali w trakcie pracy własną odzież i obuwie robocze (str. 11). W rzeczywistości fakt korzystania przez pracowników, którym wypłacono ekwiwalenty, z odzieży roboczej był na bieżąco pod kontrolą i nadzorem pracodawcy. Skoro pracownicy korzystali ze stosownej odzieży roboczej (co było okolicznością łatwą do stwierdzenia, np. w przypadku pracowników porządkowych), a płatnik nie zapewniał jej w formie rzeczowej, to oczywistym było, że wypłacane środki pieniężne przeznaczone są przez pracowników na wymaganą odzież roboczą.

Nietrafne są twierdzenia kontrolującego, według których płatnik dokonywał wypłaty ekwiwalentów w innych terminach, niż wskazane w obowiązujących u niego regulacjach prawa pracy (str. 12). Kontrolujący nie uwzględnił okoliczności, że pracownicy wymienieni jako ci, którym wypłacono ekwiwalenty w terminach niewłaściwych, zatrudnieni byli przy pracach interwencyjnych i zgodnie z obowiązującymi w tym względzie zasadami otrzymali ekwiwalent na koniec okresu zatrudnienia.

Zastrzeżenia kontrolującego w przedmiocie ewidencji przydziału ewidencji przydziału odzieży i obuwia oraz środków ochrony indywidualnej dla zatrudnionych pracowników a także ekwiwalentów pieniężnych za używanie własnej odzieży i obuwia oraz ich pranie i konserwację (str. 12-13) nie dotyczą meritum sprawy, lecz mają jedynie charakter formalny, i nie mogą mieć znaczenia dla oceny zasadności wypłat ekwiwalentów.

Interpretując postanowienie § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, kontrolujący położył nacisk na jego wykładnię literalną wskazując, że z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłączony jest ekwiwalent pieniężny za pranie odzieży roboczej, używanie odzieży i obuwia własnego zamiast roboczego (str. 15). Kontrolujący pominął jednak fakt, że płatnik stanął przed koniecznością przyjęcia określonej metody „wyceny” świadczeń w tym zakresie. W tym właśnie kontekście interpretować należy sformułowanie o ekwiwalentach „na zakup” lub „z tytułu zakupu” odzieży i obuwia roboczego. Płatnik wyraża również przekonanie, że właściwą metodą wykładni powyższego unormowania jest wykładnia celowościowa, uwzględniająca ekonomiczny aspekt obowiązku zapewnienia pracownikom odzieży i obuwia roboczego.

Analogiczne do powyższych uwagi odnieść należy do ustaleń protokołu dotyczących ekwiwalentu pieniężnego na pokrycie kosztów ubioru reprezentacyjnego (str. 17-18).

Całkowicie nietrafne są ustalenia protokołu kontroli dotyczące ekwiwalentu mundurowego na zakup i uzupełnienie sortów mundurowych oraz ich pranie i konserwację. Wykładnia celowościowa powołanych wyżej przepisów, jak również unormowania z § 2 ust. 1 pkt 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wskazuje, że płatnik postępował prawidłowo wyłączając wymienione świadczenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

d. w zakresie ekwiwalentu na zakup środków ochrony indywidualnej:

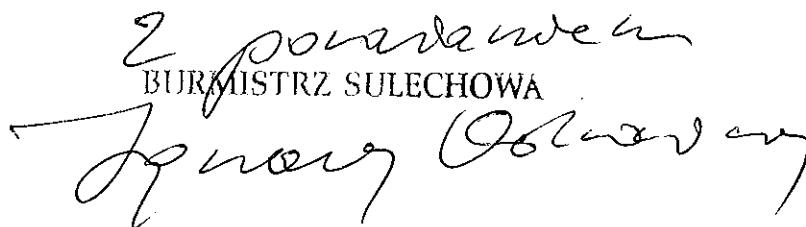
Błędne są ustalenia protokołu kontroli w zakresie, w jakim kwestionują zasadność wyłączenia powyższego ekwiwalentu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Argumentacja kontrolującego, akcentująca rozbieżności w terminologii użytej w aktach wewnętrznych pracodawcy, nie podważa trafności przyjętej przez płatnika metody rozliczeń w tym zakresie oraz zasadności wyłączenia powyższego ekwiwalentu z podstawy wymiaru.

Nietrafne są przy tym zastrzeżenia kontrolującego, według których płatnik wypłacał pracownikom ekwiwalent na zakup środków ochrony indywidualnej „pomimo” tego, że zgodnie z Regulaminem Pracy z dnia 01 października 1996 r. miał „zapewnić” pracownikom niezbędne środki ochrony indywidualnej (str. 13). Wypłata w/w ekwiwalentów nie była bowiem niczym innym, jak właśnie realizacją obowiązku „zapewnienia” pracownikom środków ochrony indywidualnej.

Ekwiwalent, o którym mowa powyżej, podlega wyłączeniu z podstawy wymiaru na mocy § 2 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Mając powyższe na uwadze wnoszę o uwzględnienie niniejszych zastrzeżeń.

SKARBNIK GMINY
Irena Kohler

BURMISTRZ SULECHOWA